

Atceries un neaizej bojā

Elders Marlins K. Džensens
no Septiņdesmitajiem

Atcerēšanās, kā to iecerējis Dievs, ir evaņģēlija pamata un glābšanas princips.

Jūtos pagodināts, ka varu runāt pēc māsas Pārkinas. Viņas un viņas padomnieču kalpošana un mācības ir svētījušas mūs visus. Ap šo pašu stundu pirms 18 ½ gadiem es stāvēju līdzās šai pašai kancelei, gaidot klātesošo dziedāšanas beigas, kad man būtu jāiziet priekšā un jāsaka sava pirmā vispārējās konferences runa. Mans uztraukums tajā brīdī bija acīmredzams. Elders L. Toms Perijs, kurš stāvēja aiz manis, pieliecās pie manis un savā pozitīvajā un entuziasma pilnajā manierē iečukstēja man ausī. „Atslābinies,” viņš teica, „jau gadiem mēs nevienu neesam zaudējuši pie šīs kanceles!”

Tos iedvesmojošos vārdus un tās dažas minūtes, kurās es pirmo reizi uzstājos visas pasaules Pēdējo Dienu Svētajiem, es glabāju kā dārgas atmiņas. Gluži kā jūs visi, es regulāri uzkrāju atmiņas, kuras, atsaucot prātā, ir noderīgas un nes prieku manam prātam. Par spīti solījumiem, kuru es sev devu jaunībā, neuzbāzties ar saviem atmiņu stāstiem, kad būšu vecāks, es tagad gūstu lielu prieku, daloties ar savām atmiņām gandrīz jebkurā situācijā. Šodien tomēr es vēlos runāt par daudz nozīmīgāku atmiņu un atcerēšanās lomu Jēzus Kristus evaņģēlijā, nekā vienkāršu atcerēšanos prieka pēc.

Ja mēs pievēršam uzmanību vārda *atceries* lietošanai Svētajos Rakstos, mēs apzināsimies, ka atcerēšanās, kā to iecerējis Dievs, ir evaņģēlija pamata un glābšanas princips. Tas ir tāpēc, ka pravietiskie brīdinājumi atcerēties bieži ir aicinājumi uz darbību: klausīties, redzēt, paklausīt, darīt, nožēlot grēkus.¹ Kad mēs atceramies tā, kā Dievs to vēlas, mēs pārvaram pasīvo cilvēcisko gatavošanos uz iespējamām problēmām dzīvē, un nododamies aktīvai cīņai, adot visu, kas mūsus spēkos, lai pretotos kārdinājumam un izvairītos no grēka.

Ķēniņš Benjamīns lūdza šādu aktīvu atcerēšanos no saviem cilvēkiem:

„Un beidzot, es nevaru jums pateikt visas lietas, ar ko jūs varat sagrēkot; jo ir dažādi ceļi un veidi, pat tik daudz, ka es nevaru tos saskaitīt.

Bet es varu jums pateikt to, ka, ja jūs neuzmanīsīt sevi un savas domas, un savus vārdus, un savus darbus, un neturpināsīt ticībā tam, ko esat dzirdējuši par mūsu Kunga atnākšanu, līdz pat savas dzīves beigām, jūs iesit bojā. Un tad, ak cilvēk, atceries un neaizej bojā!”²

Saprotot atcerēšanās būtisko lomu mūsu dzīvē, ko mums vajadzētu atcerēties? Atbildot tiem, kas šodien šeit sapulcējušies atcerēties un atkārtoti iesvētīt Tabernakulu, es teiktu, ka Jēzus Kristus Baznīcas vēsture un cilvēki tajā ir pelnījuši, lai tos atceras. Baznīcas vēsturei Svētajos Rakstos ir liela loma. Faktiski, liela daļa no Svētajiem Rakstiem ir Baznīcas vēsture. Tajā pat dienā, kad Baznīca tika organizēta, Dievs pavēlēja Džozefam Smitam: „Lūk, pieraksts tiks vests starp jums.”³ Džozefs atbildēja uz šo pavēli, ieceļot Oliveru Kauderiju, Baznīcas otro elderu un savu galveno palīgu, par pirmo Baznīcas vēsturnieku. Mēs veicam pierakstus, lai palīdzētu sev atcerēties, un pieraksti par Baznīcas izaugsmi un progresu ir veikti no Olivera Kauderija dienām līdz mūsu dienām. Šis

neparastais vēstures pieraksts mums atgādina, ka Dievs atkal ir atvēris debesis un atklājis patiesības, kas aicina mūs uz rīcību.

No visa tā, kas ir ticis vēsturnieku savākts, saglabāts un uzrakstīts visu šo daudzo gadu laikā, nekas neatspoguļo Baznīcas vēstures nozīmīgumu un spēku vairāk kā Džozefa Smita vienkāršais un patiesais stāsts par Dieva Tēva un Viņa Dēla Jēzus Kristus parādīšanos viņam, stāsts, kuru mūsu vēstures grāmatas tagad sauc par Pirmo Vīziju. Vārdos, kurus misionāru paaudzes mācījās no galvas un dalījās ar patiesības meklētājiem visā pasaulē, Džozefs apraksta brīnumaino veidu, kādā viņš saņēma atbildi uz savu jautājumu, izteiktu lūgšanā par to, kura baznīca ir patiesā:

„Es ieraudzīju gaismas stabu spožāku par sauli, tieši virs savas galvas, kas pakāpeniski nolaidās, līdz krita man pāri.

. . . Kad gaisma apstājās virs manis, es ieraudzīju divas personas stāvam virs manis gaisā, kuru spožumu un godību nav pat iespējams aprakstīt. Viena no viņām uzrunāja mani, nosaucot mani vārdā un, norādot uz otro, sacīja: *Šis ir Mans mīlais Dēls. Uzklausi Viņu!*”⁴

Džozefs viņu uz klausīja! Un miljoni ir dzirdējuši vai lasījuši un noticējuši viņa liecībai un pieņēmuši Jēzus Kristus evaņģēliju, kuru viņš palīdzēja atjaunot. Es ticu Džozefam Smitam un zinu, ka viņš bija paties Dieva praviets. Pirmās Vīzijas atcerēšanās mani vienmēr iedvesmo uz nopietnākām derībām un darbiem.

Neviens nav vairāk novērtējis Baznīcas vēstures nozīmību kā prezidents Gordons B. Hinklijs. Mēs mīlam viņa humora izjūtu, bet viņa sajūtas pret vēsturi ir līdzvērtīgas. Iedvesmojoši stāsti un anekdotes no Baznīcas vēstures papildina viņa rakstus un sprediķus. Kā mūsu dzīvais praviets viņš uzsver pagātni un nākotni, lai palīdzētu mums dzīvot taisnīgāk tagadnē. Pateicoties viņa mācībām, mēs saprotam, ka atcerēšanās palīdz mums redzēt Dieva ietekmi pagātnē, gluži tāpat kā pravietojumi un ticība to nodrošina nākotnē. Prezidents Hinklijs atgādina mums, kā jaunās Baznīcas locekļi stājās pretim saviem pārbaudījumiem, lai mēs varētu, caur Dieva Tēva Vārdu, ticības pilni stāties pretī savējiem. Uzturot mūsu atmiņas par pagātni, viņš savieno mūs ar cilvēkiem, vietām un notikumiem, kas paaugstina mūsu garīgo mantojumu, un tā darot, motivē mūs uz spēcīgāku kalpošanu, ticību un laipnību.

Kā piemērus prezidents Hinklijs sniedz arī savus un savas ģimenes vēsturiskus notikumus. Daudzi mazdūšīgi misionāri ir ieguvuši mieru uzzinot, ka prezidents Hinklijs agrāk savas misijas laikā ir bijis nobijies un atzinis savu vājumu savam tēvam. Viņš pat iedrošinot dalījās ar sava tēva īso atbildi: „Dārgais Gordon, saņemu tavu vēstuli. Man ir tikai viens ieteikums: aizmirsti par sevi un ej strādāt.”⁵ Vairāk kā pēc 70 gadiem mēs visi esam liecinieki tam, cik nopietni prezidents Hinklijs šo padomu ņēmis pie sirds. Viņa izcilais raksturs un pravietiskā gudrība nodrošina pārlicinošu pierādījumu labumam atcerēties kā Baznīcas, tā arī mūsu pašu vēsturi.

Ir daudz vairāk ko teikt par atmiņu un Jēzus Kristus evaņģēlija atcerēšanos. Bieži mēs runājam par mūsu svēto derību un Dieva baušļu atcerēšanos, un mūsu senču un glābjošo priekšrakstu atcerēšanos un izpildi par viņiem. Vissvarīgākais, par ko mēs runājam, ir vajadzība atcerēties mūsu Glābēju Jēzu Kristu, un ne tikai tad, kad mums tas ir izdevīgi, bet vienmēr, kā Viņš prasa.⁶ Kad mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu, mēs liecinām

vienmēr Viņu atcerēties. Pretim mums ir solīts, ka Viņa Gars vienmēr būs ar mums. Interesanti, tas ir tas pats Debesu Tēva sūfītais Gars, kas mums visu atgādina.⁷ Tādā veidā, cienīgi pieņemot Svēto Vakarēdienu, mēs nonākam brīnišķīgā atcerēšanās riņķī, atgriežoties atkal un atkal pie domām un ziedošanos Kristum un Viņa veiktajai Grēku Izpirkšanai.

Nākt pie Kristus un tapt pilnveidotiem, es ticu, ka ir galvenais visas atcerēšanās iemesls.⁸ Tādēļ, es lūdzu, lai Dievs mūs svētītu vienmēr atcerēties, jo īpaši Viņa pilnīgo Dēlu un neaiziet bojā. Es liecinu pateicības pilns par Kristus dievišķīgumu un glābšanas spēku. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. 2. Nefija 1:12, Mosijas 6:3; Helamana 5:14.
2. Mosijas 4:29–30.
3. M&D 21:1.
4. Džozefs Smits — vēsture 1:16–17.
5. Gordon B. Hinckley, *Faith: The Essence of True Religion* (1989), 115.
6. Skat. 3. Nefija 18:7,11.
7. Jāņa 14:26.
8. Skat. Moronija 10:32–33.